

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 14. julija.

Pred dvanajstimi leti so diplomati pri zeleni mizi v Berlinu uredili razmere v Turčiji. Dogovor, ki se je tedaj sklenil, ni bil nikakor najboljši, a vender bi se bil z njim jako zboljšal položaj kristijanskim narodnostim v Turčiji, da se je ta dogovor tudi zares izvel. V članu XXIII. obečala je Porta, da uvede podobne uredbe v vseh pokrajinah evropske Turčije, kakor so na Kreti. Turška vlada se je zavezala, da naroči posebnim komisijam, da izdelajo pravilnike za posamične pokrajine. Ti pravilniki se morajo predložiti visoki Porti, katera ima vprašati evropsko komisijo za Vzhodno Rumelijo po njenem mnenji, predno izda naredbo, s katero stopijo ti pravilniki v veljavo. V članu XXI. se je Porta dalje zavezala, da brez odlašanja izvede potrebne reforme in zboljšanja v Armeniji, da bode skrbela za varnost proti Črkesom in Kurdom, in da bode velevlastim poročala ob uvedenih reformah. V naslednjem članu pa se določa, da so v Turčiji vsa veroizpovedanja v vsakem oziru enakopravna. Vsakemu veroizpovedanju je po tem članu zagotovljeno svobodno izvrševanje božje službe in svobodna organizacija hierarhije.

Te določbe bi bile gotovo na novo oživele življenje v Turčiji. Nov duh bi bil prešinil turške pokrajine, povsod bi se bil pokazal napredek, da se je zares izvel Berolinski dogovor. Žal, da so najboljše njegove določbe ostale le na papirji. V Makedoniji, Starej Srbiji in Armeniji se neso uvele zahtevane reforme. Razmere v teh pokrajinah so slabše nego so bile pred zadnjo ruskoturško vojno. Bolgarom se krati verska svoboda v Makedoniji. Škofom se zabranjuje uhod v njih škofije s puhlim izgovorom, da po izreku grškega patrijarha ne smeta biti dva škofa jedne pravoslavne cerkve v jednom mestu. Kako puhel je ta izgovor, kaže to, da sta tudi v Varni in Plovdivu po dva škofa. Bolgarska cerkev pa tudi ni jedna in ista z grško, ker jo je patrijarh Carigradski izobčil. V sled teh nenaravnih razmer pomankuje Bolgarom duhovnikov. Zadnja leta je pa Turčija tudi neusmiljeno preganjala bolgarske svečenike in učitelje in zapirala bolgarske šole. Vse to bi se ne bilo moglo goditi, da se je

izvršil Berolinski dogovor, ki zagotavlja Makedoniji avtonomijo, kakor jo ima Kreta in popolno versko svobodo. V Starej Srbiji je tako daleč prišlo, da kristijani neso niti pri belem dnevu več varni pred mohamedanskimi roparji, ki hodijo ropat celo v sosedno Srbijo. Turčija pa neče ali ne more temu storiti konca vzlic vsem pritožbam Srbije. Še celo konzula srbskega so ubili v Prištini, ker se je potegoval za srbski element.

V Armeniji Kurdi napadajo mirne prebivalce. Našim čitateljem je gotovo še v dobrem spominu počenjanje Muse beja, katerega je sodišče v Carigradu osvobodilo. Pri tacih razmerah ni čuda, da nevolja v teh pokrajinah hitro narašča in da se Turčija že boji, da bukne ustanek. V Erzerumu so nedavno Turki preiskavali kristijanske hiše, zasledujoč menda pripravljeno orožje. To je pa vzbudilo tako razburjenost, da je nastal mej Turki in kristijani hud boj, v katerem je bilo nad tristo mrtvih. Armenski patrijarh preti, da bode vsled tega dogodka dal ostavko. V Carigradu pa so v veliki skrbi in mislijo proglasiti v Armeniji obsedno stanje. Kako nevaren da je že ondu položaj, vidi se iz tega, da se govori, da pošljejo tja slavnega branitelja Plevne, Osmana pašo. Vlada torej zares misli, da bode kmalu hud ustanek, kateremu bode kos le jeden najboljših turških vojskovodij.

Jasno je, da taki odnošaji ne bodo mogli več dolgo trajati, k večjemu še par let. Naj velevlasti še tako skušajo preprečiti, da bi se ne sprožilo orijentsko vprašanje, vse ne bode nič pomagalo. Njih prizadevanje bi bilo imelo vseh pred nekaterimi leti, sedaj je pa že prepozno. Kdo je kriv, da so stvari tako daleč dozorele? Nekoliko Turčija, ko se ni mogla odločiti za radikalne reforme, največ pa evropske velevlasti, ki neso skrbele, da bi se bile uvele reforme, s katerimi bi se bil naredil red v Turčiji. Mari ni bila dolžnost evropske komisije za Vzhodno Rumelijo, da bi bila povprašala, predno se je razšla, kaj je pa z drugimi pravilniki, ki se jej imajo predložiti? Mari ni dolžnost vseh velevlastij, da bi večkrat povprašale Porto, kako je z reformami v Armeniji? Ker so svoje dolžnosti opustile, bodo pa morale sebi pripisati, če vsa velika obo-

rozevanja, ki stanejo že toliko milijonov, ne bodo odstranila vojne nevarnosti, kateri pravi vzrok tiči v nenaravnih orijentskih razmerah.

Obrtne nadaljevalne šole in njih nadzorstvo.

Odkar imamo tudi Slovenci nekoliko učilnic, v katerih se obrtni gojenci za svoj stan teoretično in praktično izobrazujejo, to je, da se jim potom šole nudi prilika, prisvajati si onih vednostij, katerih jim ljudska šola za praktično življenje ni mogla dati, a jih pri svojem obrtnem poklicu neobhodno potrebujejo, če hočejo zadostiti vedno napredujočim terjatvam sedanjega časa: odsihdob tudi merodajni krogi premišlujejo, ali — če tega ne store, — naj bi premišljevali, da li osnova takih učilnih naprav odgovarja dejanjskim potrebam obrtnega stanu in kako jih urediti, da bodo koristile ne samo posamičnemu obrtniku jedne stroke, marveč v jednaki meri vsem obrtnikom raznih strok.

Glede na to, da je obrtni nauk pri nas še v začetnem razvoju, tako rekoč v povojih, priznal bode vsak, da je ustroj vsega nauka po jednom kopitu, osobito v obrtno-nadaljevalnih šolah za vse različne obrtne učence jako težavna stvar in da bode treba še mnogo reform, predno bode učni smoter točno omejen in določen, ako je sploh mogoče misliti na to v sedanjih dobi napredka, in z ozirom na to, da duh človeški nikdar ne miruje ter vedno hrepeni do napredku in popolnosti.

Kakor pa je ves občni pouk pod strogim državnim nadzorstvom isto tako je mnogo opazovalnih oči obrnenih na obrtno šolstvo, kar je glede vzdrževanja takih zavodov tudi opravičeno. Nadzorstvo ima važno nalogo. Od njega zavisijo uspehi prav zelo, dasiravno ne smemo prezirati, da je temeljito izobraženje gojencev največ oprto na individualno sposobnost, intelektualnost in srečno metodiko dotičnih učiteljev. Vrle učiteljske moči pod dobrim nadzorstvom sijajno delujejo, a pod slabim, pomanjivim nadzorstvom dostikrat komaj zadostujejo, naj tudi vse svoje moči zastavljajo v izobrazbo prideljenih jim učencev.

LISTEK.

Kateri je pravi?

Češki spisal dr. Josip Štolba; preložil V. Benković.
(Dalje.)

A sedaj mi ni mogoče več zamolčati, da je bil mladeč, s katerim se je gospod Zvonček tako prijateljski razgovarjal, mej tem pomenkom v veliki zadregi. Sedaj pa sedaj je strahoma pogledal proti vratom, o vsakem šumu se je zganil in gospo svetnikovo je navlaš preziral. Čakala je, da se jej pokloni kot gospodinji, a nič. Nepotrpežljivo, kar zopet ni nič čudnega, prišla je mladeniču za hrbtom svojemu soprogu dajati tako umljiva znamenja, da je gospod svetnik najedenkrat vskliknil: „Oh, res je, oprostite, same radosti sem pozabil na svojo gospo. Gospod Šroub, to je moja žena Leokadija, ki se je vas kakor jaz veselila.“

Mladeč se obrne k Leokadiji ter jej spoštljivo poljubi roko.

„Milostiva gospa,“ pravi uljudno, „oprostite, da vas prihajam nadlegovat. Izročiti vam moram od matere — hotel sem reči — popravi se naglo — „od očeta najlepše priporočanje.“

Učinek tega nagovora na Leokadijo bil je očividni.

„Dobrodošli, gospod,“ odgovorila je, „zahvaljujem se vam ter upam, da se vam pri nas ne bode tožilo po domu.“ — Ta se mi vender ne vidi trapast, mislila je sama pri sebi.

„Sedaj pa idi pogledat, Leokadija, je li soba za našega gosta v redu“, opomni gospod Zvonček.

„Tako bom pogledala.“ Mladenič se prikloni in Leokadija odkoraca v sosednjo sobo. „Ah, to vam je človeček,“ šepetala je sama pri sebi in v duhu je že videla sama sebe, kako prireja balo za Juliko, kako ponosno gre v cerkev, kako seda pri svatovski mizi na prvo mesto — sedaj se blaženo smehljá; šaljivi gospod svetnikovi so baš prišli na misel vnuči.

Gospod svetnik se je mej tem dalje razgovarjal s svojim gostom.

„Sedaj si mislite, dragi Karolček, da ste doma in da sem jaz vaš očka. Z njim sva si bila, kar pomnim, vedno dobra. Ali vam nikdar ni pravilo o meni, kaj?“

Mladeč je bil očividno še vedno v zadregi, vender je odgovoril: „O, cenjeni gospod, prav dostikrat. Vi ste bili pravi ptiček, hehehe“ — in požugal je gospodu svetniku s prstom.

Ta mu naglo zatisne usta.

„Št!“ pravi oziraje se. „Hm, midva pa, midva. — Sedaj pa sedite, jaz grem gledat, kaj je z našo sobo, kajti navajen sem, o vsem prepričati se sam, kajti na naše ženske se ne morem zanašati.“ Objame ga ter odide za Leokadijo.

„Hvala Bogu,“ oddahne se mladeč, ko so se vrata zaprla, „da je odšel; sedaj se lahko malo vzdramim. — Morebiti pa ta nesramnež še čaka?“ Oprezno stopi k oknu ter pogleda ven. Gledal je plaho, in laskavi čitatelj gotovo čudno gleda, kaj zopet to pomeni? Moram mu to razjasniti. Povedal bodem kar naravnost.

Bil je to mladeč, kateri je bil, pozabivši po naključji — seveda v naglici — plačati menico, preganjan od svojega upnika, ki mu je z listom v roki sledil do te hiše. Ker gospod Jelinek — tako se je zval naš junak — ni brepenel po kriminalnih slastéh zamreženega življenja, bežal je, kar se je dalo, skočil v najbližnjo hišo, in ker je žid hitel za njim, skozi najbližnja vrata, ki so po naključji držala v stanovanje gospoda Zvončka. Ker mu je gospod svetnik sam pokazal, kako se more rešiti iz tega položaja, prijel se je tega, kar se mu je ponujalo, kajti pred vsem moral si je dobiti časa. Oprezno je torej gledal skozi okno.

Bojimo se, da so pri nas deloma take razmere in da se valed tega obrtni nauk niti ne razvija v zaželjeni meri, niti navzgor popolnoma ne zadošča. Posledica temu je neizogibna. Obrtne izobrazovalnice bode zadela krivična obsodba. Utegne se reči: „Slovenec je slabo pristopen za obrtni pouk; troški zanj so potrateni, torej — prenehajmo z neuspešnimi poskusi, razpustimo šole. In zakaj? — Zato, ker je nadzorstvo v takih rokah, ki niso povsem sposobne voditi in uravnavati pouka po naših slovenskih učilnicah, glede narodnih potreb, glede domačih odnošajev. Dokler bodo sodili naše obrtno šolstvo organi, ki našega maternega jezika ne umejo, ali ga celo umeti nečejo, toliko časa jim bode le mari nemško izobraževanje, nemška omika, ne pa obrtna spretnost.

Po našem mnenju je strokovna izurjenost glavna naloga vsem manjšim in večjim obrtnim zavodom; ako se pastavi ta naloga v podrejeno vrsto, zgrešen je pravi namen, zgubljene so vse žrtve in škoda je za vsak krajar, potršen za obrtni pouk.

Ako nam visoko ministerstvo za uk in bogočastje res hoče naklanjati korist strokovnih šol, tedaj mu mora biti na tem, da je vsa organizacija pametna in deželnim razmeram ugodna; sicer bode prospevala samo šola, v kateri se obrtni gojenci znajo moški odrezati — po nemški! Druge bodo ostajale vedno same „nebodijetne“, in naj dosežejo še toliko dobrih učnih uspehov, kateri pa nemškega jezika ne razodevajo.

Kritična poročila merodajnih pooblaščenecv presojevalcev obrtnoučnih razmer utegnejo nam Slovencem torej celo škodljiva postati, in obrtni pouk se ne bode razvijal ter razširjal po Slovenskem v onem obsegu, kakor bi to bilo vredno in potrebno.

Več je še pri nas obrtnih krajev, kjer bi bila obrtno-nadaljevalna šola ne samo umestna, temveč silno potrebna. Po sedanjih okoliščinah sodeč pa se temu nedostatku ne bode prišlo v okom in sicer iz prej navedenih razlogov.

Kakor se ljudske šole siloma ustanavljajo, ako je njih naprava v zakonih utemeljena, istotako bi morali odločilni faktorji z vsem svojim uplivom delati na to, da se obrtnim krajem preskrbi strokovni pouk z otvorenjem obrtno-nadaljevalne šole; saj od tega zavisi znaten del narodnega blagostanja, ki je tudi glavni steber državni blaginji ter sreči vseh narodov v cesarstvu.

Iz navedenih razlogov zdi se nam silno važno, da se prej ko prej v nadzorstvo pokličejo strokovnjaki, ki so tudi večji našega domačega jezika, ki so prijatelji našemu narodu, ki imajo kaj srca za izomiko na narodni podlagi. Saj je vendar silno potrebno, da se naša nadarjena slovenska mladina izobrazuje v onem jeziku, ki ga ume. Učna tvarina, ki naj jo zmaga v pičlo odmerjenem učnem času, je jako obsežna, to nam potrjujejo učni načrti za obrtno-nadaljevalne šole, to nam pričuje tudi lepa razstava šolarskih izdelkov naše obrtno strokovne šole, ki smo jo pred kratkim občudovali v redutni dvorani. Pri toliki množini znanstva, ki je gojencem

čisto novo in za katero je treba toliko nenavadnih pojmov in terminologije, pač ni umestno, da se gojenci mučijo z nemščino, z učenjem tujega jezika v obrtni šoli, bodi že nižje ali višje vrste, gotovo se ne bode budila bistroumnost, duhovitost in obrtna spretnost. Dragi čas učenja naj bi se porabil zgolj v praktično izvežbanje. Naročniki ne bodo obrtnika vpraševali: Ali znaš nemški? marveč: Ali znaš delo izvršiti in kako je bodeš zgotovil?

Bodi obrtnik še tako več nemščine če pa nima mojsterske ročnosti, nikdar ne bode uspeval, ostal bode vedno le kvarilivec. Ne zanikavamo koristi, da zna obrtnik tudi nemški, a to je njegova stvar, priuči se je lahko sam in se je bode tudi priučil, ako bode uvideval, da brez nje nikakor ne shaja. Z obrtnikom, ki dobro in po ceni dela, se bode vsak rad pogajal, in če bi tudi tolmača potreboval. Tudi ni dvomiti, da bi izvrstno izurjeni delavec kruha ne našel v tujini, kajti delodajalec gleda v prvi vrsti na ročne spretnosti, ki več govore kakor vse umljive ali neumljive besede. V strokovnih šolah torej nikakor ni kraj, kjer bi se gojenci učili drugega nego maternega jezika. Ako se temu načelu pritrdi — in po našem načelu je to jedino pravo, potem moramo tudi priznati, da nadzorstvo le takrat odgovarja svoji nalogi, kadar sloni na narodnih principih. Tako nadzorstvo bode skrbelo za brzi razvoj strokovno-učilnih zavodov, ono jedino bode pospeševalo tudi slovnost za obrtni pouk, katerega še sedaj popolnoma pogrešamo, in bodemo pogrešali, dokler ne dobimo nadzornikov, ki bodo z nami čutili, z nami in za nas živeli.

Res da nam manjka še večjih mož v obrtnih strokah znanstveno izobraženih, res jih ni na izber; a če se je naša Ljubljanska obrtna šola izročila učnim silam, o katerih usposobljenosti je visoko učno ministerstvo preverjeno, tedaj smemo tudi svojo pohlevno misel izraziti, da bi vodstvo naše obrtne šole bilo zmožno nadzirati obrtno-nadaljevalne šole in da bi ono v prvi vrsti moglo pravo sodbo izrehati o njih vseh, pomankljivostih in njih potrebah. Ako sedanja uredba glede nadzorstva ne dopušča neposrednosti, tedaj bode glavnemu nadzorniku pridružen domač podnadzornik, ki bi bil nepristransk tolmač obrtno-naučnih naših razmer. Le na ta način ustanovljeno nadzorstvo bilo bi pravično ter bi naše obrtno šolstvo hitreje povzdignilo. Iz narodnih ozirov — tako sodimo — je naša zahteva opravičena, istotako se da to mnenje zagovarjati z obrtnega stališča. Ako so drugi momenti važnejši, potem seveda moramo svoje nazore umakniti, in sodijo naj drugi. Vsekako pa menda ne bi bilo odveč, ako bi naši merodajni faktorji to vprašanje premišljevali. —

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 14. julija.

Vojni minister,

baron Bauer, ne odstopi, kakor je iz zanesljivega vira izvedela „Pol. Corr.“ Vse, kar se je o tem

Samo kolikor se spodobi. Sin starega tovariša! — A čakajte, da vidite mojo Juliko —

„Vaša Juliko, gospod svetnik? Kdo pa je to? Kdo je to? — Moja hči.“

„Vaša hči?“

„No seveda, ali pa oče nikdar ni nič pravil o njej?“

„Dà, res je, spominam se. Gospodična Julika, vaša hči, jelite?“

„Dà, dà!“

„O, saj jo poznam. Oče mi je čestokrat pripovedoval, kakó je lepa, kakó lepa, modre oči ima —“

„Črne, hoteli ste reči,“ popravi ga gospod Zvonček veselo.

„Dà, dà, črne, črne kot ogel —“

„— malo rujavkaste —“

„— dà, rujavkaste — o, to so krasne oči in kako je prijazna. Ko ga je vodila po Pragi, se je neki vse oziralo za njima.“

„Saj vaš oče že dvajset let ni bil v Pragi.“

Gospod Jelinek se zgane. „Bil je tukaj — nekako pred dvema letoma,“ pravi strahoma.

„Kaj, pred dvema letoma in hodil je z mojo hčerjo po Pragi, ne da bi jaz v tem kaj vedel?“

vzburi se gospod svetnik. „Ta je lepa. Ali se ta stari norec še ni poboljšal?“ (Dalje prih.)

pisalo, bile so le prazne kombinacije. — Tako „Pol. Corr.“ Nam se pa dozdeva, da vesti o vojnega ministra ostravki neso bile brez vsake podlage. Gotovi krogi v Bimpešti bi radi videli, da odstopi vojni minister in ga zamenja kak Madjar. Zaradi tega mu je ogerski ministerski predsednik v delegaciji jako odločno ugovarjal in mu sploh na vse strani nasprotujejo dotični madjarski krogi. Če minister še ostane, se bode to zgodilo na željo višjih krogov na Dunaji, katerim gotovo ne more ugajati, da bi v vsem zapovedovali Madjari.

Vnanje države.

Srbija in Bolgarija.

Dosedanji srbski generalni konzul v Budimpešti Stejić pride za diplomatičnega agenta v Sofijo. Bolgarska vlada se je že izjavila, da je z njim zadovoljna. S tem se bode obnovila redna diplomatska zveza mej tema državama. Nadejati se je, da se bodo vsled tega odnošaji mej Srbi in Bolgari tudi zboljšali, zlasti v narodnogospodarskem oziru. Prijateljske razmere mej Srbi in Bolgari bodo obema narodoma le v korist.

Knez bolgarski.

Po raznih listih se je poslednje dni širila vest, da se misli Koburžan odpovedati bolgarskemu prestolu. Tej vesti se pa sedaj oporeka, a vendar je utegnito biti nekaj resnice na tem. Usmrtenje Panice je v Bolgariji napravilo slab utis. Ako pri volitvah vlada ne bode dobila zadostne večine, smo preverjeni, da se Koburžan več ne povrne na Bolgarsko, temveč se bode odpovedal prestolu. Pa tudi tako je mogoče, da ga prestol v Sofiji več ne vese, ker mora plesati tako, kakor mu Stambulov gode. Seveda, nekatere evropske vlasti ga bodo na vso moč pregovarjale, da ostane, če bi se hotel odpovedati, ker se bojé, da bi se stvari v Bolgariji po knezovi odpovedi ne obrnile za Rusijo ugodno. Pomenljivo je, da so Dunajski in Rimski oficijozni listi najbolj hiteli, dementovati vest, da se misli Koburžan odpovedati.

Bolgarske volitve.

Radoslavovci osnovali so že svoj volilni odbor. Glavna točka njih programa je baje, da se mora vse storiti, da se doseže priznanje kneza. Proti sedanji vladi se pa Radoslavovci nečejo izreči, ker se nadejajo, da bode kdo iz njih srede po volitvah v ministerstvo poklican. Če bodo volitve za nje ugodne, potem ni dvojbe, da bode Stambulov vzel dva ministra iz njih srede. Radoslavovci se bodo pa najbrž s tem popolnoma zadovoljili, ker spoznajo, da sami ne pridejo lahko na krmilo. Cankovci se volitev najbrž ne bodo udeležili, ker pri sedanjih razmerah nemajo pričakovati posebnih uspehov, zlasti, ker so njih vodje v inozemstvu.

Garašanin,

vodja srbskih naprednjakov, izdal je manifest na volilce. V njem očita radikalni vladi, da ni opravičila nad, ki so se stavile vanjo. Javne varnosti v deželi ni več, vlada nema nobene veljave, roparji in hajduki gospodarijo po svoji volji. Poštenje se je unaknilo slepariji in korupciji. Vlada zatira produktivne sile srbske države, v svoji prevzetnosti je kompromitovala mejnarodne odnošaje. Radikalci rušijo ustavo in pozabljajo zgodovinsko nalogo Srbije. Garašanin pravi, da sedaj ne gre več za naprednjaško stranko, temveč za domovino, in to je povod, da naprednjaki zopet stopijo v politično življenje. — Ta manifest pa najbrž ne bode napravil nobenega posebnega utisa. Srbi dobro vedo, da je baš Garašanin najmanj opravičen, komu očitati sleparije.

Turška mornarica

je jako zanemarjena. Ladije so slabe, topovi zastareli. Ker pa razna znamenja kažejo, da utegne priti v orijentu prej ali slej do velike vojne, hoče Turčija zboljšati mornarico. Pogaja se z Anglijo, da jej pošlje pomorskih častnikov, ki bodo izdelali načrt za preustrojenje turške mornarice. Seveda največje težave bodo pa Turki imeli glede denarjev. Za nove ladije in tope bode treba več milijonov, blagajnice so prazne, Rusija pa vedno priganja, da poravnajo zaostale obroke vojne odškodnine.

Tonking.

V Tonkingu se zopet prikazujejo pomorski roparji v četah do 500 mož. Bilo je že več bojov, v katerih pa vojaki zmagujejo. Pošta po Tonkingu more voziti le v spremstvu vojakov. Vlada pa vendar temu ne pripisuje posebne važnosti, saj roparji do sedaj ne ovirajo trgovine čez Rudečo reko in se tudi grajenje železnice v Langsonu lahko nadaljuje.

Dopisi.

Iz Ljubljane 12. julija. [Izv. dop.] Dvori modric se zapirajo in hrami ved so prazni — tudi višnja Polyhimnija, božica glasbe, odpustila je blagonaklonjeno svoje ljubljence, prepričavši se o njihovem napredku v preminolem letu.

Tri dni zaporedoma, in sicer 8., 9. in 10. t. m. proti večeru je kar najmnogobrojnejše in najizbornejšo občinstvo z vidnim veseljem sledilo vspešnim skušnjam, ki so dokazale sijajen napredek i posamnika, i skupin i vse celote. Od dne do dne je rastel splošni vspeh in skušnja glasbene šole naše promenila se je tretji dan res v pravcati koncert.

„Aha,“ nadaljeval je, „ta nesramnež hodi okrog hiše kot častna straža. Le hodi, prijatelj, le hodi; bodemo videli, če se boš naveličal. Jaz sem v varnosti ter se ne ganem odtod, dokler se ne bodem moral. Pred vsem pa moram videti, h komu sem prav za prav v svoji stiski prišel. Kje pa je tisto pismo mojega neznanega očeta? Stopil je od okna. „Tukaj je!“ — Naslov? Gospod Zvonček, sodnijski svetnik v pokoji; dobro, a sedaj naglo, kaj pa pravi pismo?“ In naglo prečita pismo, kojega obseg pa ga ni malo osupnil.

„To je lepa reč,“ govori dalje, „ta dečák, ki me je nevedé rešil nesreče, pride danes. Sedaj ni treba nič drugega, kot da odpre vrata, dokler bodem jaz še tukaj. To je lep položaj: spodaj moj upnik, ki me hoče dati zapreti, a nad mano ta preklicani, a vendar toli koristni mi gost. A kaj, sedaj sem v varnosti, in če pride tisti človek —“ o teh besedah pogleda pismo — „Postamt Neuhaus — iz Henrikovega Gradca, in od tam prihajajo, hvala Bogu, samo vozovi; morebiti se zlomi os, poruši kolo, pade konj... Pozor, stavec se vrača z oglada.“

Gospod svetnik prikaže se v vratih z žarečim obrazom.

„Dragi prijatelj, vaša soba je urejena, moja žena je vse pripravila, kakor se spodobi.“

Mladec se zabvali: „Jako ste prijazni.“

Nad 200 učencev pokazalo je, kaj so se pod vodstvom sedmerih svojih učiteljev priučili in koliko je v kratkem teku jednega leta napredovati možno; poleg tega pa tudi dokazalo, kako goden je naš rod za glasbo in kaj nam je še v bodočnosti doseči mogoče.

Najraznovrstnejše in najbogatejše nas je omislila pri skušnjah, sicer najmnogobrojnejše zastopana, glasovirska šola; a tudi šola za godala se je odlikovala po čistosti z loki izvaljenih zvokov in lepem zasviranju. Da so poleg drugih napredovali gojenci šole za pihala, pokazala nam je zopet skušnja, in želeti bi mogli le večje udeležitve pouka v tem predmetu.

Vspehi v glasbeni teoriji in harmoniji dokazali so nam razumno postopanje naše glasbene uprave, ki hoče mladino uvesti v popolno razumevanje visoke in krasne glasbe.

Vrhunec vspeha pak je dosegla šola za samospevanje pod vodstvom vrlega ravnatelja prof. Grbića. Tu smo uvideli, kaj je mogoče dospeti s pridnim učenjem in pripravnim glasom. Krasni, zvonki glasi, katere smo občudovali sosebno pri gošpicah, obetajo veselo bodočnost zavodu našemu in ne manj naša *xxr' έχογην* „šola za tenoriste“, iz katere sta se dvignila slavca g. Trtnik in g. Bučar, in katera goji sedaj že tretjega slednika — v čast učitelju tega oddelka.

Krepki moški zbor, kakor tudi milozvočni ženski, pričala sta nam o rednem vežbanji močij šole naše v nastopu z zbori.

Napredek naše glasbene šole je v vsakem oziru od leta do leta viden, v primeri s preteklostjo res ogromen in šola sama nam je v današnjih razmerah neprecenljive vrednosti: močna pospešiteljica narodne zavednosti i na glasbenem polju in zavetnica, jedina zavetnica narodni pesni naši.

Sveta dolžnost vsacega zavednega Slovenca bi bila in „naj“ bi bila podpirati velevažno nam „Glasbeno Matico“, onih pa, ki se nekako bolj zanimajo za glasbo, posvetiti jej več in mnogobrojnejših pomočkov v sijajen prospeh.

Ravnikarjeva slavnost na Vačah.

Prava nevihta razsajala je včeraj zjutraj, ko je bilo treba oditi na kolodvor. Dež je curkoma lil, bliskalo se je in gromelo in predno smo bili na kolodvoru, bili smo že deloma premočeni. Navzlic skrajno neugodnemu vremenu bila je udeležba iz Ljubljane precej obila, častna. Razven „Pisateljskega društva“, zastopanega po predsedniku doktorju Vošnjaku in odbornikom prof. Rutarji in A. Funtku, odpeljalo se je 16 Sokolov, 20 članov delavskega pevskega društva „Slavec“ in več drugih rodoljubov, vsega vkupe okoli 60 oseb. Da je vreme bilo lepo, bi se bilo to število gotovo vsaj podvojilo.

Dospevši v Litijo, ustavili smo se v izborni gostilni „Pri pošti“, kjer smo se okrepčali in željno pričakovali, se li bodo „vremena Kranjem zjasnila“. A vse zaman! Ko smo se ob 8. uri odpeljali v družbi z odličnimi Litijani v večinoma odprtih vozech in na „lojternicah“, spremljal nas je s prejšnjo trdovratnostjo nadležni dež, ki je še le ponehal, ko smo, prebivši vse vremenske nezgode, dospeli v Ravnikarjev rojstveni kraj, v prijazni trg Vače.

Mejpotoma opažali smo na mnogih hišah trobojnice, ob cesti pa več mlajev, v Dolenjem Hotiči pri Kočevarji poklonile so nam nežne roke duhtečih šopkov. Pri znamenji pod Vačami pričakoval nas je „Zagorski Sokol“ in št. Lambertski pevci z Trboveljsko dobro izvežbano godbo. „Zagorski Sokol“ v polni meri zaslučuje, da o njem govorimo kaj več. Porodil se je in razvil čudovito hitro in lepo. Pred par meseci vladalo je še narodno mrtvilo v Zagorji, sedaj je pa vse drugače. Včeraj došlo je že nad 40 „Zagorskih Sokolov“ na Vače, večinoma v Sokolski opravi in veselje je bilo gledati in poslušati čvrste mladeniče, ki so v družbi s št. Lambertskimi pevci jako težavne zборе precizno in ubrano peli. Vsa čast takim uspehom v tako kratkem času in mislimo, da bi bila le dolžnost vsacega rodoljuba v tamošnjih krajih, pospeševati to odlično narodno podjetje, ne pa ugihati, koliko časa bode trajalo in trditi, da nema prave zaslombe. Mi smo se včeraj preverili, da je tako pisarenje neosnovano in kvarno, preverili pa tudi, da stoji „Zagorski Sokol“ na trdnih nogah in da se bode vedno lepše razvijal, saj ima na čelu vrle ustanovitelje svoje, izbornega

starosta g. Medveda in podstarosta g. Weinbergerja, ki sta prava narodna stebra.

Združivši se z Zagorci in St. Lambertčani, poslednji pod vodstvom neumorno delujočega gosp. župnika Berceta, krenili smo z godbo na čelu v Vače. Pred trgov postavljene je bil velik in lep slavalok z napisom „Slava čestilcem Ravnikarjevim“, pod slavalokom pa nas je pričakoval občinski zastop, v katerega imenu je došle goste gosp. župan Grile pozdravil. Podzdravu in odzdravu sledili so krepki slavalokci, potem pa je bil spreved v trg, ki je kazal jako praznično lice. Vse hiše bile so v zastavah in zelenji, povsod postavljeni so bili vitki mlaji in lepi slavaloki s primernimi napisi (Dobro došli čestilci! — Služil je Bogu, koristil narodu itd.), s kratka, vrli Vačani so vse storili, da se je svečanost v spomin slavnemu njih rojaku, vršila dostojno in lepo.

Takoj po prihodu, pričelo se je cerkveno opravilo in sicer s propovedjo, katero je prevzel gosp. prof. Tomo Zupan, ki je svojo nalogo izbornorešil. Začel je s Koseskega stihi: „Pusti svet opravke svoje, — Sursum corda“ v domu poje, — Mož pobožen, rajski svet, — Vse obrne v božjo slavo, — Mitra kinči sveto glavo, — Papež piše: „Ljubi brat!“ — Kadar grob nemilo zine, — Angelj čist na svetu mine, — Kdo je mar? — Ta pobožen korenine — Je slovenski oratar.“ Na teh stihov podpostavi slikal nam je govornik pokojnega Ravnikarja kot človeka, dobrotnika in pisatelja, v kratkih, a markantnih potezah ter popisal in razložil njegove nevenljive zasluge. Gosp. Zupana propoved napravila je na poslušalce, katerih je bila cerkev natlačeno polna, globok utis. (Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Cesar ne pojde v Galicijo.) Iz Lvova se poroča, da izostane naznanjeno potovanje cesarjevo, katero se je bilo oficijalno naznanilo oblastvom. Uradno glasile prijavlja, da je cesar spremenil svoj potovalni program, ter da se ne bode udeležil manevrov Lvovskega vojnega kora.

— („Slovenskega pevskega društva“ slavnost,) ki se ima dne 10. avgusta vršiti v Mariboru, dela Nemcem že sedaj veliko preglavico. „Tagespost“ se ujeta, zakaj smo izbrali baš Maribor, „gerade diese, Gottlob noch deutsche Stadt“? Potem pa nam javlja, da je mestni zbor Mariborski „Slovenskega pevskega društva“ zborovanje in koncert vzel na znanje, da pa slavnostnega spreveda z razvitimi zastavami in z godbo ne dopušča po mestu.

— (O dirki slovenskih biciklistov) dobili smo poročilo, katero pa moramo zaradi pomankanja prostora odložiti do jutri. Za danes omenimo samo toliko, da se je vršila prav dobro. Dabila dobili so naslednji gospodje: Bohinec, Medved, Traun in Fürsager (na 10 kilometrov daljave), in Stiasny, Petrič in Tomažič (na 5 kilometrov daljave). Zabava v Vrhnjski čitalnici bila je prav živahna, ker sta sodelovala oddelke peycev Ljubljansko čitalnice in pa domača vojaška godba. Živahen ples končal je prijetno veselico.

— (Jubilejski 21. občni zbor Ljubljanskega prostovoljnega gasilnega društva) vršil se je včeraj ob 9. uri dopoldne v mestni dvorani v navzočnosti g. župana Grassellija in skoro polnoštevilno v društveni obleki došli članov. G. župan bil je z živokliki pozdravljen. Zapisnikar Rütting poročal je o društvenem delovanju, katero je delovalo pri 11 požarih, ki pa neso bili posebno nevarni. Stotnik Doberlet je potem opisaval v daljšem govoru 20letno delovanje društva, katero je na Kranjskem prvo bilo ustanovljeno leta 1870, in si je sedaj po mnogem trudu pridobilo občno priznanje. L. 1870. pristopilo je 260 udov društvu, od tega števila jih je sedaj le še šest mej njimi stotnik sam, potem velezaslužna namestnika Ahčin in Šantel in zapisnikar Rütting. Gasilno društvo ima izvrstno gasilno orodje (parno brizgalnico), katero mu je kupila mestna občina, meščanstvo, deloma pa društvo samo. Mnogo bilo je težav zaradi vode o priliki požara. To je sedaj odstranjeno po izredni skrbi mestnega zbora, ki je napravil vodovod, za kar izreka stotnik prisrčno zahvalo gasilnega društva, kakor je za dobro pitno vodo hvaležno vse prebivalstvo stolnega mesta. Stotnik izraža upanje, da bodo prostovoljni gasilci za ta krasni dar mestu hvaležni s tem, da se bodo odslej po zelo prenačenem načinu vežbali, da bodo

kos svoji težavni nalogi. Konečno izreka še željo, naj bi se kmalu posrečilo, da gasilno društvo dobi po blagohotnosti mestnega zastopa, ki mu je toliko naklonjen, še svoj dom, kjer bi hranilo vse gasilno orodje in kjer bi moglo stanovati tudi nekoliko udov, da bi bili v sili takoj pripravljeni. Župan Grasselli je v daljšem, zares lepem govoru, katerega so člani neprenehoma odobraval z živio in dobroklici, čestital prostovoljnemu gasilnemu društvu Ljubljanskemu na 20letnem obstanku, zahvaljevač se za priznalne besede mestnemu zastopu, da je napravil vodovod, ki bode omogočeval, da bodo gasilci z manjšim trudom in večjim vspehom šli vsekdar v boj proti sovražniku imenja in življenja meščanov, proti ognju. (Dobro! Živio!) Župan čestita potem šestorici, veteranom društva, kateri so celih 20 let prostovoljno delovali, ne da bi jih silila kaka postava ali druga okolnost, zgolj le iz človekoljubja, na prid Ljubljanskemu meščanstvu. V prvi vrsti izreka načelniku Doberletu zahvalo v imenu Ljubljanskega prebivalstva, kajti stotnikova železna volja upognila je vse težave in njemu gre čast in hvala, da je dovedel gasilno društvo na tako častno stopinjo. Ako je stotnik rekel, da so njegova leta šteta, in da se, ako deluje v društvu še dalje, zanaša na mlajše moči, misli župan, da bode njegova trdna narava, in ljubezen do blagotvornega društva premagala vse težave in da bode na čelu gasilnemu društvu praznoval stotnik Doberlet še lepši praznik, namreč 25letnico, kar on iz polnega srca želi, ž njim pa gotovo vse prebivalstvo. (Dobro! Živio!) Če se je skliceval stotnik na mlajše moči, mu župan pritrjuje, kajti gospodje namestniki poveljniki so si pridobili pod njegovim skušenim vodstvom dokaj zvedenosti v prvi vrsti gg. Ahčin in Šantel, katerima za požrtovalno 20letno delovanje izreka g. župan presrčno zahvalo, istotako g. Rüttingu, 20letnemu zapisnikarju društva. Vsi člani so s svojim uzornim človekoljubnim delovanjem jako zadovoljni in zahvalni za ves trud. Tudi želja, da dobi društvo za svoje brizgalno orodje svoj dom, bode se izpolnila do 25letnice. Izpolnila bi jo bila mestna občina rada že sedaj, da ni nedostajalo pripravnega prostora. Sedaj pa bode to mogoče, in prostovoljno gasilno društvo b. de 25letnico praznovalo v svoji hiši. (Dobro! Živio!) Stotnik Doberlet se zahvaljuje g. županu na teh besedah, na kar se izroči v znak priznanja častna sekirica g. Rüttingu. Isto odlikovanje namenjeno je tudi g. Drelsetu, ki pa je včeraj bil zadržan. G. Rütting se zahvaljuje na veliki časti, zahvalno vsprejme odlikovanje in obeča, da bode še nadalje neumorno deloval društvu v prid. Blagajniško poročilo kaže dohodkov 2922 gld. 84 kr., 2853 gld. 21 kr. izdatkov, torej prebitka 69 gld. 63 kr. Podporniški zaklad je imel dohodkov 1724 gld. 10 kr., prebitka po odračunjenih stroških 351 gld. 40 kr. Premoženje iznaša 6400 gld. v srebrni renti in 351 gld. 40 kr. v gotovini. Računi se odobré. Stotnik gosp. Doberlet stori potem obljubo v roko župana Grassellija, na kar župan mej živokliki društvenikov odide. Potem storé vsi drugi člani gasilnega društva obljubo v roko z vaklikom izvoljenega stotnika Doberleta. Po listkih se izvolijo: Poveljniki: Ahčin, Šantel, Gerber; namestnikoma: Bitenc, Kavčič, Stricel; zapisnikarjem: Drelse; zaupniki v odbor: Hinterlechner, Coriari, Jordan; pregledovalci: Kalmus, Zirnstein in Dimic.

— (Ogenj.) Danes zjutraj ob 1/3 3. uri naznanil je strel z Grada ogenj pod Golovcem v tesarja Anžiča hiši št. 15. Zažgala je najbrže zlobna roka, ker je začelo goreti v hlevu, v takozvanem „trahtarji“. Pogorelo je na hlevu in na hiši podstrešje in ondu spravljena krma, obokani spodnji prostori so ostali. Gasilno društvo Ljubljansko prihitelo je jako brzo na pomoč in v par urah udušilo ogenj. V petnajstih letih je bil to že tretji požar v tej hiši. Pogorelec je zavarovan.

— (Pekovski pomagachi) naznanili so danes svojim mojstrom, da bodo v 14 dneh ustavili delo, ako jim poslednji: 1.) ne povišajo meze za 30 odstotkov. Najmanjša plača na teden bodi 3 gl., 2.) ne skrajšajo dela tako, da bodo pomagachi ob delavniki prosti od 12. ure opoldne do 9. ure zvečer, ob nedeljah pa od 8. ure zjutraj do polnoči, 3.) zahtevajo pomočniki, da se jim plača od vsake vreče moke (85—100 kl.) po 5 kr., 4.) da se jim napravijo boljše postelje in boljše spalnice, 5.) da se zboljšajo razmere glede vajencev in osnuje za druga, 6.) večerja pri mojstrih se ima odpraviti in namesto nje plačuje pomočnikom po 1 gld. 60 kr. na

teden. Ako gg. tem zahtevam ne ugodé, pričel se bode dné 28. t. m. strajk.

— (Nov botaniški vrt v Zagrebu.) za katerega osnovo je mesto poklonilo več del zemljišča, bode skoro dovršen, kajti delo gre dobro izpod rok. Hiša za vrtnarja je že pod streho, in se ureja notranji del. Ostali potrebni prostori se bodo skoro počeli graditi. Vsa površina vrta iznaša 3½ hektara, ter bode novi vrt za tretjino večji od onega v Gradci a preko dvakrat večji nego oni v Inomostu.

— (Iz Mozirja) se nam piše: Gasilni oddelek telovadno-gasilnega društva „Savinjski Sokol“ imel je dné 12. t. m. prvič žalostno priliko pokazati se pri požaru v javnosti. Ob 11. uri dopoldne zaslísal se je glas — gori! Predno so zvonovi ogenj naznanili, bil je že oddelek gasilcev na pogorišči, a hvala Bogu posebnega dela jih ni stalo, ker se je ogenj še ne preveč razširil, takoj udušil. Samo v kozolci zloženega ječmena je nekaj pogorelo, kozolec sam ostal je skoro nepoškodovan. Da so bili „Sokoli“ tako brzo pripravljeni in je bil ogenj brez večje škode udušen, gre hvala načelniku gasilnega oddelka bratu Milanu Pelanu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 14. julija. „Pol. Corresp.“ dobila iz Karlovi Varov poročilo, v katerem se iz verodostojnega bolgarskega vira zagotavlja, da so vse vesti o nameravani odpovedbi kneza bolgarskega in ob atentatu na Stambulova popolnoma izmišljene in da odpotuje grof Fores (?) z dvamesečnim dopustom v Savojo.

Berolin 14. julija. Zvezno-strelska slavnost zaključila se je z včerajšnjim zadnjim banketom. Pokal, ki ga je cesar podaril, dobil stavbinski mojster Musch iz Merana.

Carigrad 14. julija. Na skladišči tatarskega lesa v Stambulu nastal ogenj, ki se je razširil na druga skladišča in na devetsto hiš.

Razne vesti.

* (Koloman Tisza se bode moral zagovarjati zaradi prehitre voznje.) Te dni je bil bivši ogerski ministerski predsednik v Velikem Varadinu, katero mesto zastopa v državnem zboru. Redar je ustavil voz njegov, ker je prenaplno drdral po mestnih ulicah, zapisal ime bivšega ministerskega predsednika, in stvar objavil policiji. Mestno županstvo se je že na državni zbor obrnilo za dovoljenje, da bi smelo proti Tiszi sodnijski postopati.

* (Tovarna pogorela.) V Brnu pogorela je te dni suknjarska tvornica T. Bayerjeva popolnoma. Škoda iznaša 100.000 goldinarjev. Rešilo se je samo nekaj blaga.

* (Davek na mačke.) Bernski mestni zastop izvolil je poseben odsek, da pretresa novo zakonsko osnovo o davku na mačke. Kakor se kaže, bode se ta zakon v kratkem odobril, tako da tudi mačke odslej ne bodo več proste davka.

* (Sneg na Škotskem.) Dne 8. t. m. pobelil je sneg vse gore po Škotskem. Vse reke so močno narasle, tako da se je prebivalstvo balo povodnji.

Zahvala.

Odbor „Pisateljskega društva“ izreka iskreno zahvalo vsem, ki so pripomogli, da se je slavnost Ravnikarjeva na Vačah dne 13. julija t. l. tako veličastno vršila, in sicer č. gg.: kanoniku Karolu Klunu za darovano sv. mašo, profesorju T. Zupanu za propoved, dež. poslancu L. Svetcu za slavnostni govor, Ljubljanskemu in Zagorskemu „Sokolu“, Litijško-Šmartinskemu in Zagorsko-Šent. Lambertskemu pevsem, Ljubljanskemu „Slavcu“ ter Litijškemu gasilnemu društvu, kakor tudi lokalnemu odboru.

V Ljubljani, dne 14. julija 1890.

Odbor „Pisateljskega društva“.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

13. julija.

Pri **Slonu**: Plimlein, Beck z Dunaja. — Deutsch iz Budimpešte. — Mally iz Tržiča. — Vojnovič, Uzički iz Zadra. — Weisel iz Hrušice. — Pogačnik, Eržen iz Gorice. — Gacker iz Zagreba.

Pri **Malič** Liebreit, Stögerer, Löwensohn, Braun z Dunaja. — Kura, Fritsch s soprogo, Maccorada s soprogo iz Trsta. — Bartlmä iz Kočevja. — Baron Lazari iz Gradca. — Winkler s Ptuj. — Kossovich z Reke. — Strassoldo iz Gorice.

Pri **južnem kolodvoru**: Rebeli, Wolf iz Pulja. Pri **bavarskem dvoru**: Weidlinger iz Bregence. — Sunser iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

13. julija: Henrik Šwingshakl, hišni posestnik, 42 let, Kolodvorske ulice št. 30, za spridenjem jeter in obisti. — Antonija Potrebuješ, gostija, 17 let, Gospodske ulice št. 18, za edemom na možganih. — Marija Jušič, šivilja, 28 let, Stari trg št. 22, za jetiko.

Tržne cene v Ljubljani

dne 12. julija t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povojen, kgr.	gl. kr.
Rež,	6.82	Surovo maslo,	70
Ječmen,	4.80	Jajce, jedno,	2
Oros,	3.58	Mleko, liter,	8
Ajda,	3.57	Goveje meso, kgr.	59
Proso,	5.52	Telečje	52
Koruza,	5.04	Švinjsko	62
Krompir,	4.87	Koštrunovo	36
Leča,	3.50	Pišanec,	40
Grah,	11	Golob	18
Fizol,	10	Seno, 100 kilo,	145
Maslo,	9	Slama,	178
Mast,	90	Drva trda, 4 metr.	630
Špeh frišen	70	mehka, 4	420
	60		

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
12. julija	7. zjutraj	730.1 mm.	19.8° C	sl. svz.	jas.	11.00 mm.
	2. popol.	729.1 mm.	26.8° C	sl. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	726.5 mm.	21.2° C	sl. jz.	obl.	dežja.
13. julija	7. zjutraj	728.4 mm.	15.6° C	brezv.	dež.	4.00 mm.
	2. popol.	731.0 mm.	20.6° C	sl. szh.	obl.	
	9. zvečer	734.6 mm.	14.6° C	sl. szh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 22.6° in 16.9°, za 3.6° nad in 2.1° pod normalom.

Dunajska borza

dné 14. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 88.35	—	gld. 88.35
Srebrna renta	89	—	89.10
Zlata renta	109.30	—	109.60
5% marena renta	101.35	—	101.40
Akcije narodne banke	981	—	982
Kreditne akcije	303	—	303.50
London	117.30	—	117.10
Srebro	—	—	—
Napol.	9.29	—	9.28
C. kr. cekini	5.56	—	5.54
Nemške marke	57.37 1/2	—	57.25
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132	gld. 75 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	176	50
Ogerska zlata renta 4%	102	20	20
Ogerska papirna renta 5%	99	90	90
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	122	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	116	50	50
Kreditne srečke	100 gld.	186	—
Rudolfove srečke	10	19	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	154	90
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—	—

Zahvala.

Povodom smrti našega nepozabljivega soproga in očeta, gospoda

Štefana Lapajne-ta

došlo nam je brzojavno in pismeno mnogo dokazov sočutja, za katera izrekamo, kakor tudi za mnogobrojne krasne vence in veliko udeležitev pri pogrebu, svojo najtoplejšo zahvalo. Posebno pa nas veže dolžnost hvalečnosti do visokocastite duhovščine, do slav. c. kr. rudniške direkcije, visokočislanskega predstojnika in uradnikov, do gosp. okrajnega glavarja Logaškega, do gospodov uradnikov c. kr. okrajne sodnije in davkarije, do slav. mestnega zastopa, do slav. veteranskega društva in njega načelnika, do slav. čitalnice in bralnega društva za njegovo gniljivo petje, konečno do vseh meščanov, kateri so nas zaradi bridke izgube v žalostnih urah tolažili.

V Idriji, dne 13. julija 1890.

(550)

Žalujoci ostali.

Učenec

14—16 let star, nemškega in slovenskega jezika zmožen in ki ima posebno veselje za kupčijo, vsprejme se v prodajalnice z mešanim blagom na deželi. — Kje? pove iz prijaznosti upravništvo „Slovenskega Naroda“.

(551—1)

Zanesljiv

razvaževalec piva

ki zna dobro ravnati s konji, ume nekaj brati in pisati dobi takoj trajno mesto.

Vpraša naj se pri upravništvu „Slovenskega Naroda“.

(553)

Prostovoljna prodaja.

Podpisani prodajam iz proste volje svoje

posestvo v Metliki št. 127

z vsemi gospodarskimi poslopiji, vinogradi in gozdi i. t. d. — Kupovalcu ni potreba takoj izplačati vse vsote, temveč sem pripravljen čakati ga proti gotovim obrestim več let. Pripravljen sem tudi oddati za več let v najem. — Ponudniki naj se oglašé pri Pavlu Vranesnič-u v Metliki.

(549—1)

Semenj za hmelj.

Neposredna prodaja. Nizke stalne cene. Natančneje povedó podpisanci. Pošiljattvam naj se naredi naslov:

Adolf Lehmann Nachfolger.

Za telegrame:

Uttitz Nürnberg.

(535—2)

FRAN CHRISTOPH-ov (204-13)
svetli lak za tla
je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.
Zaradi teh praktičnih lastnostij in jednostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče sam lakirati tla. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljnate barve) in brezbarven (ki daje samo svet). — Uzorec lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.
Dobiva se v Ljubljani pri **IVANU LUCKMANN-U.** izumitelj in jedini izdelovatelj prístnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Dunajske Razstave Srečke à 1 gld.

Vsaka srečka velja za obe žrebanji.

Seznam dobitkov za obe žrebanji. (505—20)

Prvo žrebanje 14. avgusta 1890.

Drugo žrebanje 15. oktobra 1890.

I dobitok 50.000 gld. vreden

I dobitok 50.000 gld. vreden

1	5000	"	"
1	2000	"	"
1	1000	"	"
2	500	"	"
5	200	"	"
10	100	"	"
20	50	"	"
50	20	"	"
200	10	"	"
2000	dobitkov	5	"

1	5000	"	"
1	2000	"	"
1	1000	"	"
2	500	"	"
5	200	"	"
10	100	"	"
20	50	"	"
50	20	"	"
200	10	"	"
2000	dobitkov	5	"

SREČKE à 1 gld.

V Ljubljani prodaja srečke C. C. MAYER.

Uprava razstavine loterije,
Dunaj, II., rotunda.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.